

ודחינן: הוא הדין אפילו נתלש נמי אסור בתם ואפילו לעקביא, והאי דקתני "תולש" להודיעך כחו דעקביא, דבעל מום אפילו בתולש נמי שרי, כמבואר בבבלי (3).

ומקשינן: והאנן "נשר" מבעל מום תנן שמתיר עקביא, והאיך שנינו בבבלייתא שאפילו בתלש מבעל מום מתיר עקביא! (4)

ומשנינן: תנא במשנתנו "נשר" כדי להודיעך כחן דרבנן, שהם אוסרים אפילו בנשר מאליו —

ומשנינן: תנא במשנתנו "נשר" כדי להודיעך כחן דרבנן, שהם אוסרים אפילו בנשר מאליו —

אמר רבי אלעזר אמר ריש לקיש: כל שעיקרו הפוך כלפי ראשו, כלומר כפול הוא באמצעיתו, ועיקרו כמו ראשו נראים מבחוץ.

ומשנינן: תנא במשנתנו "נשר" כדי להודיעך כחן דרבנן, שהם אוסרים אפילו בנשר מאליו —

רב נתן בר אשעיא אמר: כל שאינו

תנא בבבלייתא "תולש" ככוונה כדי להודיעך

זה אינו, משום "דאפילו בתולש פליגי כדמוכח בסוף פירקין [היינו כאן], דשרי עקביא, מכלל דכי אסרי רבנן — מדרבנן דוקא". [פירוש, הרי לא נחלקו עקביא וחכמים אלא במה שזכר בגמרא שרבנן גזרו, ועקביא לא גזרו, וכיון שלדעת עקביא מותר אפילו בתולש בהכרח שאין כאן איסור מדאורייתא אפילו לרבנן, שלא נחלקו אלא בגזירה] —

3. בעייתו של רבי ינאי נתבארה בפנים על פי שיטתו של רש"י. שהספק הוא בהנאת שער שנתלש מן העולה ושוב הוממה ושחטו. אבל התוספות בעמוד א צידדו לפרש, דאיירי בעולה תמימה שנשחטה למזבח, שזריקת הדם מתרת בשרה למזבח והעור לכהנים, ומיבעי ליה בצמר שנתלש אי משתרי נמי בהכי, ומשום שיש לחוש שמא ישהנו].

ועוד דאפילו בעולה תמימה לא מיתסרא הגיזה אלא מדרבנן, כדמוכח לקמן [היינו בסוגייתנו] גבי תולש צמר מעולה תמימה. והוכחתם השניה צריכה ביאור, שהרי מה דלא מיתסרא בעולה תמימה הגיזה עצמה רק מדרבנן, הרי ודאי אין זה משום שהגיזה עצמה לא נאסרה כלל וכדעתם גבי פסולי המוקדשין, שהרי שער קדשי מזבח הם, ובהכרח שהתירו הוא משום שהומם ונשחט ומועיל אף למה שכבר נתלש, וכמו שהובא בהערה לעיל בשם החזון איש, ואם כן, האיך הוכיחו מזה דבפסולי המוקדשין אין איסור אפילו מחיים, ולא אסרה תורה אפילו מחיים אלא את מעשה הגיזה ולא את הגיזה עצמה! ? וראה ראשית בכורים, וחזון איש בכורות כ' א' מה שכתבו בביאור דבריהם.

4. קושיא זו אינה קשורה בנידון הגמרא לעיל, אלא סתירה מלשון משנתנו לדברי הבבלייתא המפורשים.

5. א. כתבו התוספות לעיל כה א: בכולה שמעתין מוכח שאין איסור מחיים מן התורה בגיזה עצמה של פסולי המוקדשין, ורק מדרבנן ומשום גזירה הוא אסור [וכבר הובא תחילת דבריהם בהערות לעיל כה ב], והא דדרשינן לעיל מ"תזבח" הוא למעט את מעשה הגיזה ולא את הגיזה עמה. והקשו על זה מסוגיא דחולין לו, וכתבו: וכי תימא הא דשרי מדאורייתא [כדמוכח מכולה שמעתין] היינו בנשר, אבל גוזז דמתכוין אסור —